

Diagonal-Palau Reial

Borja Mateos

I

Onze llums encesos, un de centellejant, tretze per encendre i 1.809 segons per endavant. Una rel·lotgeria matemàtica caracteritzava el trajecte Diagonal-Palau Reial del senyor B. Havia convertit la monotonia en un minuciós estudi on cada variable estava perfectament controlada. Parametritzar la línia verda del metro li atorgà la llibertat de dedicar-ho a reflexions abstruses. Fa tres mesos, però, que el naixement del seu fill Charles monopolitzà aquell trajecte i li brollaren preguntes que sobrepassaven la seva capacitat de càlcul. Darrerament estava capficat en la consciència de l'ésser viu i aviat arribava a la intersecció mental on tots els camins tornaven a la casella inicial. No sap qui soc ni que l'observo, però em fa classes d'evolució cada dimecres.

II

El noi de Belles Arts puja cada dijous a quarts de nou a Liceu. Avui va com un alarb. No ha dormit. Avui torno a tenir la mala sort de seure al seu costat. Un paper mig arrugat amb l'esbós d'una arrel l'acompanya. Dedicava cinc minuts a cada traç. Espera. No és una arrel. Un moment. Un calfred recorre el meu espinal. Està dibuixant la solució als meus dubtes. Tant és. Crec que ahir vaig ensenyar fins a la diapositiva vint-i-sis.

III

Mai un parc tindrà un arbre més elegant que la cèl·lula de Purkinje. Hauria d'haver descansat. Em fan mal els ulls. Tant de bo algun dia es facin millors microscopis. Centra't. Ara. Recordo que l'estructura es bifurcava aquí. Dibuixo. M'hi hauria d'haver fixat més. Demà, avui em toca dormir. Palau Reial. El senyor B prem el botó. Em mira estranyat, potser en sap, de l'evolució del cerebel. Li ho preguntaré.

Final de trajecte

Avui han topat, tots dos han fet com si res. Em pregunto si el senyor B s'adonarà que té un geni entre els alumnes. I em pregunto si algun dia el Santiago es fixarà en mi.